

«Ένα λάτρης του Ελληνικού Ποιμενικού θυμάται.....» του Γιώργου Πλιάτσικα

Θα' θελα μέσα από αυτή τη μικρή αφήγηση αφ' ενός μνν να με γνωρίσετε , αφ' ετέρου δε να σας γνωστοποιήσω τις προθέσεις και τις επιθυμίες μου καθώς και τους λόγους που αποφάσισα να ασχοληθώ με τον Ο.Φ.Ε.Π.

Κατάγομαι από αγροκτηνοτροφική οικογένεια με μητέρα Σαρακατσάνα, έτσι απ' όταν κατάλαβα τον εαυτό μου ήμουν σε επαφή με ζώα, ειδικότερα με πρόβατα (ποιμενικούς και κυνηγετικούς). Ο πατέρας μου διατηρούσε για χρόνια κοπάδι με περισσότερα από 200 πρόβατα. Λίγο η αγάπη μου για τα ζώα, λίγο το γεγονός ότι έχασα μικρός τη μητέρα μου (σε ηλικία 9 ετών) οπότε αναγκαστικά ήμουν πιο κοντά στον πατέρα μου, η επαφή μου με τα ζώα έγινε πιο στενή. Λόγω δε της έμφυτης παρατηρητικότηιάς μου τα μελετούσα και τα καταλάβαινα από μικρός. Σημειωτέον δε ότι τα γνωρίζα ένα προς ένα, μερικές φορές καλύτερα και απ' τους τοσπάνηδες.

Φοιτητής ακόμη στη Νάπολι της Ιταλίας, έβλεπα τα κυνοφιλικά και κυνηγετικά περιοδικά και σκιρτούσε η καρδιά μου, κάνοντας σκέψεις και όνειρα για το μέλλον. Ευτυχώς αργότερα σαν επαγγελματίας πια, μπόρεσα να επισκεφτώ πολλές φορές την δεύτερη πατρίδα μου, την Ιταλία, για αγορά κουταβιών από τα καλύτερα εκτροφεία. Τόσο ήταν και παραμένει το πάθος μου για τους σκύλους, που θέλοντας να συμβάλω κι εγώ στην αναπαραγωγή εκλεκτών δειγμάτων και στην ενίσχυση του διαθέσιμου ποιοτικού πληθυσμού, πήρα και επωνυμία εκτροφείου « της Φθίας». Αυτό ήταν ο καταλύτης για την μετέπειτα ενασχόλησή μου με την οργανωμένη κυνοφιλία, μέσα από τη γενικότερη συμμετοχή σε σωματεία.

Από το 1994, ασχολήθηκα με τον ΟΚΑΔΕ (Όμιλος Κυνοφίλων Αγγλικών Δεικτών Ελλάδας), κυναγωγός στην αρχή, με πολλές διακρίσεις σε κυνηγετικούς αγώνες με δικούς μου σκύλους και μετέπειτα κριτής κυνηγετικών ικανοτήτων για τις Αγγλικές φυλές φέρμας. Ακολούθως έγινα μέλος του ΚΟΕ και μαζί με τον Νάσο Γιδόγιαννο συμμετείχα το 1998 στην ίδρυση του Ομίλου Κυνοφίλων Φθιώδας. Κατά τη θητεία μας σε αυτό το φορέα, καταφέραμε μαζί με την στήριξη του ΚΟΕ, να πραγματοποιήσουμε την τελευταία επιτρεπόμενη αναγνώριση σκύλων όλων των φυλών στο χώρο της Πανελλήνιας Έκθεσης Λαοίας.

Ακολούθησαν κυνοτραβές όπως:
1. Έκθεση κοινή με τον ΟΦΙΡΕ (ροτβάϊλερ)
2.Έκθεση κοινή με τον όμιλο των ντόμπερμαν
3.Πανελλήνια Έκθεση διοργανωμένη επίσημα από τον ΚΟΕ το 2003 και

στην κατοχή μου τον «Γρύπα» που είναι σήμερα 4 ετών και αργότερα τη «Σαπφώ» 2 ετών. Παρακολουθώντας όλα αυτά τα χρόνια τη δράση του ΟΦΕΠ για την ανάδειξη του Ελληνικού Ποιμενικού στη συνειδηση του κόσμου ως εθνική φυλή αξία προσοχής και τη πρόδοο που συντελέστηκε στο επίπεδο της εκτροφής, συνειδητοποίησα την ανάγκη μιας ευρύτερης συμμετοχής όλων των φίλων του σκύλου, για να γίνει ειρική η επίλυση των προβλημάτων που καθήκωνουν την εξέλιξη της γενετικής του βελτίωσης. Ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του Νάσου για ένταξή μου στην εκτροφική ομάδα, αποφάσισα να συμμετέχω και στις τελευταίες εκλογές του Ομίλου. Ήθελα με αυτό τον τρόπο να θέσω στην υπηρεσία αυτού του σκοπού όποιες εμπειρίες και γνώσεις διαθέτω, όπως επίσης να ενισχίσω με πείσμα και επιμονή, τις δεούσιες μεθόδους που απαιτούνται για τη σύνδεση θεωρίας και πράξης. Άποψή μου είναι ότι η κυνοτεχνία πρέπει να ακολουθεί κανόνες που είναι αναγκαίο να τηρούνται απαρέγκλιτα, σε βάθος χρόνου για να δώσουν τους επιθυμητούς καρπούς. Δηλώνω δε ότι θεωρώ υποχρέωσή μου τη συμμόρφωσή μου με τις αρχές και τους στόχους του Ομίλου προκειμένου να φτάσουμε στο ποθητό αποτέλεσμα. Έχοντας πλέον κατασταλάξει ότι ο ελεύθερος χρόνος που αφιερώνεται στις δημιουργικές μας απασχολήσεις, προσαρμόζεται ολοένα και περισσότερο σε ότι θεωρούμε ειρκτό και ταιριαστό με τη φάση της ζωής στην οποία βρισκόμαστε, όλο και περισσότερο μειώνω τις εξόδους μου στο κυνήγι, ενώ πιστεύω ότι η ενασχόλησή μου με τον Ο.Φ.Ε.Π. θα ικανοποιήσει εκτός των άλλων την διαρκή ανάγκη μου για επαφή με τα σκυλιά. 🐾

Η ΦΩΛΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Είναι η επιθετικότητα στοιχείο φυσιολογικής συμπεριφοράς του σκύλου ; του Γιώργου Σερβετιάδη

Έχουμε την τάση να θεωρούμε ότι γενικότερα, υπάρχει μίας μορφή «επιθετικότητα» στους σκύλους. Ωστόσο, υπάρχουν πολλοί τύποι επιθετικότητας, ορισμένοι εκ των οποίων είναι και *ηθολογικά** σωστές, και μάλιστα, γενετικής προέλευσης.

Οι γενικές αιτίες της επιθετικότητας, είναι :
•Επιρροή της μητέρας
•Επιρροή του χώρου και των συνθηκών εκτροφής
•Επιρροή του μετ' έπειτα χώρου φιλοξενίας του σκύλου που του παρέχεται από τον ιδιοκτήτη
•Από τον πλούτο και την ποικιλία των ερεθισμάτων
•Από την επικοινωνία με άλλα ζώα

•Από την μορφή και μεθόδους εκπαίδευσης
Στην φύση, η επιθετικότητα εξασφαλίζει την επιβίωση, γιατί χωρίς αυτήν, δεν υπάρχει επιλεκτική διαιώνιση του είδους, ούτε προστασία και άμυνα, του βιοτικού χώρου. Γενικά και κατά κανόνα, τα αρσενικά άτομα είναι πιο επιθετικά από τα θηλυκά, γιατί σε αυτά ανήκει ο ρόλος της προστασίας της ομάδος (αγέλης). Αυτή η επιθετικότητα, θα παρατηρηθεί κατά την ενηλικίωση του σκύλου, μαζί με την άμυνα που αντιστοιχεί στο «μαρκάρισμα» (με ούρα) του ζωτικού χώρου, και την επιθυμία και επιδίωξη να κατακτήσει μια υψηλή θέση στην ιεραρχία της αγέλης, ανάλογα με την φυλή (ράτσα), το περιβάλλον εκτροφής και στην συνέχεια, σύμφωνα με τους κανόνες που θέτει και επιβάλλει ο ιδιοκτήτης. Έτσι, μπορεί να έχουμε επιθετικότητα :
•**Κυριαρχίας** (ιεραρχική, εφ' όσον τον προσδιόδουμε τον ρόλο του «αρχηγού»)
•**Φόβου** (από κακή αντιμετώπιση στο στρεσάρισμα, από τον εκτροφέα ή και τον ιδιοκτήτη)
•**Αρπαγής** (από ενστικτώδη επιθυμία καταδίωξης κινούμενου στόχου που το θεωρεί θήραμα)
•**Αποστασιοποίησης** (από το δέσιμο και την επιβολή τήρησης απόστασης από άγνωστα ερεθίσματα)
•**Προστασίας χώρου** (από την εκπαίδευση του να προστατεύει μικρό περιορισμένο χώρο)
•**Σεξουαλικού ελέγχου** (αρσενικό με θηλυκό σε οίστρο)
•**Κατοχής** (φύλαξη αντικειμένου)
•**Καταδίωξης** (από ένστικτο θηρευτή)
•**Ανταγωνισμού** (ο πρώτος που θα «συλλάβει»)
•**Απογοήτευσης** (από αποπνώνση, αίσθημα εγκατάλειψς, άδικη τιμωρία)
•**Παιχνιδιού** (από συμβολικό αγώνα με παρεμπόδιση φυσικά τραυματικού δαγκώμα τος, από τον εκτροφέα, εκπαιδευτή ή ιδιοκτήτη)
•**Φαγητού** (από ενστικτώδη προστασία της τροφής)
•**Ασθένειας** (ενδοκρινική: διαβήτης, υποθυρεοειδισμός, εγκεφαλικές κακώσεις, κακώσεις αισθητήριων οργάνων, αρθρώσεων κλπ)
•**Ανακατευθυνόμενη** (από αδυναμία να προσεγγίσει τον επιτιθέμενο, δαγκώνει ότι βρίσκεται σε απόσταση «βολής», πχ άλλο σκύλο, άνθρωπο που τον κρατά με λουρί)
•**Πόνου** (από αντίδραση στον πόνο, επιτίθεται σε όποιον βρίσκται κοντά)
•**Τιμωρίας** (από άδικη μεταχείριση δηλαδή άσκηση βίας παρ'όλο που έδειξε αρχικά υποταγή)
•**Επίκτητος** (από κακή και ανήθικη εκπαίδευση στο να επιτίθεται)
•**Κακής κοινωνικοποίησης** (στέρηση πλούσιων και ποικίλων εξωτερικών ερεθισμάτων κατά την εκπαίδευση)
•**Μητρότητας** (από ενστικτώδη προστασία των παραγώνων του θηλυκού ακόμη και εναντίον του πατέρα)
•**Ιδιοπαθής** (αγνώστου προέλευσης, γενετική ή εγκεφαλική)

Εξ' όλων αυτών των περιπτώσεων επιθετικότητας, ηθολογικά ορθές θεωρούνται οι κάτωθι :

•Κυριαρχίας
•Εδαφικής προστασίας
•Αρπαγής
•Ενόχλησης
•Μητρότητας

Η πληροφορηση αυτή που γενναιόδωρα μας παρέχεται, μετά από την ανάπτυξη τα τελευταία χρόνια της ηθολογίας ως κλάδου της επιστήμης της ζωολογίας, είναι απόλυτα χρήσιμη σε όλους εμάς που σχετιζόμαστε με τους σκύλους. «Η γνώση είναι δύναμη» και μάλιστα δύναμη δημιουργική, όταν προωθεί το κοινό καλό.

Πολλοί από μας κατά τη διάρκεια αυτής της μακρόχρονης σχέσης, δοκιμάσαμε την οδυνηρή εμπειρία της επιθετικότητας των σκύλων και αρκετοί υποστήκαμε τραυματισμούς, όντες πρωταγωνιστές ατυχών περιστατικών, των οποίων η πηγή μπορεί να ενταχθεί σε μια από τις κατηγορίες που αναφέρθηκαν πιο πάνω. Το αποτέλεσμα ήταν το βίωμα συναισθηματικών συγκρούσεων και το δίλημμα κάποιων δύσκολων αποφάσεων. Κάποιοι αποθαρρύνθηκαν από τη σχέση τους με τους σκύλους και δέχθηκαν την ήττα τους να προδούν μια σωστή συμπεριφορά στο σκύλο. Το θύμα σε όλες τις περιπτώσεις φυσικά ήταν ο σκύλος, ο οποίος υπέστη εγκατάλειψη, αλλαγή σειράς ιδιοκτητών ή και ευθανασία. Κάποιοι άλλοι θεώρησαν τα περιστατικά αυτά ως πρόκληση και αφορμή να εμβαθύνουν στα μυστικά της συμπεριφοράς των σκύλων και με τη γνώση τους να βελτιώσουν τη σχέση τους με αυτό το πιστό ζώο ή να συμβάλουν στην ενήμερωση άλλων, ώστε να κάνουν μια σωστή αρχή ως νέοι ιδιοκτήτες σκύλων. Οι δεύτεροι θεωρούμε ότι αποτελούν θετικά παραδείγματα, που πρέπει όλοι να μιμηθούμε, ώστε όλο και περισσότερο να βελτιώσουμε τις συνθήκες συμβίωσης με τους σκύλους και τα αμοιβαία οφέλη αυτής της σχέσης.

*(Σημ.: *ηθολογία* =επιστήμη εξετάζουσα την συμπεριφορά, εν προκειμένου, ζώων)

Βιβλιογραφία: από το εγχειρίδιο «ecole di chiot» του Joseph Ortega, ηθολόγου πεδίου, ιδρυτού της «Societe d' Ethologie Animale

Ένα ποίημα του Claude Seydoux, ελεύθερα μεταφρασμένο από τον φίλο Κωνσταντίνο Lotsawa και αφιερωμένο στους νύν και μελλοντικούς τυχερούς ιδιοκτήτες ενός Ε.Π.

Δε γουστάρω να' μαι το σκυλί σου πια, να με παρατάς μέσα κλειδωμένα.

Θέλω να κάνω τρέλες και τσακίσεις στους αγρούς .

Αλήθεια γιατί είμαι δικό σου;

Με την ζεστή μου γούνα, είμαι για μέσα εγώ;

Μερουχνιές για ύπνο, τα κεχριμαρένια μου μάτια κλειστά σ' ένα χολάκι διαμερίσματος;

Τα τροφαντά μου μούσकुλα είναι για να γυρίζω γύρω-γύρω, περιμένοντας ν' ακούσω να 'ρχεσαι;

Ούτε πηδηματάκια μπας και χωνέψω, τίποτα; Παρατημένο είμαι;

Ονειρεύομαι, κοντά σ' ένα τσπάνο να τρέχω στο χλωρό το βουνισίο χορτάρι, και μήτε λουριά, μήτε πνίχτρες κ' αλυσίδες !

Και λες πως μ' αγαπάς;

Μπορούσα να ζω λεύτερο πλάι σου, να κοιτάω τις μύγες όλη μέρα μακριά από φυλακές και μόνη κούρνια να' χω κοντά σου το δερμάτινο πανωφόρι σου.

(Claude SEYDOUX)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ (Ο.Φ.Ε.Π.)
ΤΕΥΧΟΣ 43ο - 2015 - ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ αρ. αδείας : 250015

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ
Εμπειρίες της ζωής ενός ποιμένα
του Πολύχρου Παναγιώτη

Διαβάζοντας τις εμπειρίες και τις διαπιστώσεις των εκτροφένων του Συλλόγου στην εφημερίδα του, πήρα το θάρρος κι εγώ να γράψω τις δικές μου ως κτηνοτρόφος και εκτροφέας Ε.Π. Όλα ξεκίνησαν την πρώτη φορά που με πήρε ο πατέρας μου στο μαντρί παιδάκι τεσσάρων ετών. Αμυδρά θυμάμαι κάτι πελώρια θηρία που γαβγίζανε και τα φοβόμουν, και μια μαύρη προβατίνα που με κούτρησε γιατί μόλις είχε γεννήσει και την ενοχλούσε ο μικρός παρείσακτος. Αργότερα αναθάρρσα και όταν φτάναμε στο μαντρί έτρεχα στην καλύβα στο σακί με τα καρβέλια από κριθάλευρο που έφτιαχνε η γιαγιά κάθε βδομάδα, αυτή βλέπεις ήταν η σκυλοτροφή τότε. Στα έξι μου ήρθα σε πρώτη επαφή με δόντια, γιατί κλώτσησα το "γέρο - Μήτρο", (ένα βλοσυρό μούργο που δεν σήκωνε και πολλά) που πήγε να πνεί το γάλα που είχα βάλει για τα κουτάβια. Πέθανε μαχόμενος. Όταν γέννησε η Παρδάλυ, μια μαυρόασπρη κούντουρη (με κοντή ουρά) που δεν φοβόταν τους αρσενικούς, ο πατέρας μου είπε: «Εγώ θα πάω να δω πού έχει ο θεός τα πρόβατα. Εσύ κάτσε στην καλύβα και μην βγεις μη σε δαγκώσει η σκυλα. Άκουσες;» Ναι είπα εγώ, αλλά άλλο σκεφτόμουν. Έλα όμως που η φωλιά ήταν πολύ βαθιά και τα κουτάβια τσίριζαν πολύ γιατί τα τραβούσα προς τα έξω! Και εκεί που κατάφερα να βγάλω ένα μαυράκο ζώρικο, η Παρδάλυ ήταν με τα δόντια έξι δώπλα μου και εκτόξευε απειλές. Ίσως ότι ήμουνα μικρός, ίσως τα κλάματα που πάτησα, δεν με πείραζε, μόνο μπήκε μέσα και με έβλεπτε. Και βέβαια δεν ξαναβγήκα από την καλύβα. Πέθανε μαχόμενη. Τι να πρωτοθυμηθώ από εκείνα τα σκυλιά...

Τα κυνήγια με τους λύκους, τακτικά, οι σκυλομαχίες με τα άλλα μαντριά για το σύνоро, καθημερινές. Δεν μπορώ να ξεχάσω τον «Λιόντα» ένα ασπρόμαυρο κούντουρο (που όταν βλέπτω το εξώφυλλο του ημερολογίου είναι σα να τον βλέπω στα μάτια). Ο εν λόγω κύριος είχε μια μαχαίρια στο σβέρκο από λύκο, πέρα για πέρα και επειδή μόνο εγώ τον έπινα ο παππούς μου έδωσε την κροελήνη, «μη σκληριάς» (σκυλικιάσει) μου είπε. Έγινε καλά τότε μα δεν τον ξαναπάσσα ποτέ ξανά.Μετά από δύο χρόνια πέθανε μαχόμενος. Και όταν ρώτησα τον παππού μου «γιατί οι σκύλες κάνουν εμετό και τα κουτάβια τα τρώνε; δεν σγαίνονται; Αυτός έλεγε «Έις κάν ατσί».

Περνώντας τα χρόνια, ήρθαν καινούργιες μόδες ντόμπερμαν, λυκόσκυλα, λαγωνικά και το χερότερο, τα καυκάσια, αυτά εκφύλισαν τον Ε.Π. στην περιοχή μας. Ο παππούς δεν άφηνε να φέρον «Αυνοιό τς νταγρεδες» στο δικό μας κοπάδι , αλλά ή άγνοια σκατώνει λένε και σκότωσε και τους δικούς μας, χωρίς να το καταλάβουμε. Ήμουν ήδη είκοσι ενός όταν ο τελευταίος «παρδάλης» πέθανε μαχόμενος. Στο μεσοδιάστημα είχαχνα να βρω στα διάφορα είδη αυτό το κάπι που λείπει, αλλά μάταια. Άλλα όταν ήταν κουτάβια ορμούσαν στα νεογέννητα αρνιά (καυκάσια) και άλλα όταν μεγάλωναν δεν συμμαζεζούσαν με τίποτα. (σαρπλανίνας). Κάποιο άκουσα για τον Αρκτούρο ότι δίνει Ελληνικούς Ποιμενικούς σε κτηνοτρόφους. Έκανα αίτηση αλλά τίποτε. Και τότε ήρθε το φως! Ένας φίλος κάτοχος ενός έξοχου ζευγαριού Ελληνικών Ποιμενικών μου έδωσε δύο θηλυκά κουταβάκια που μου θύμιζαν πολλά! Μέσω αυτού γνώρισα και τον Δημήτριο Αραμπτατζάκη, ο οποίος μου μίλησε για τον ΟΦΕΠ και για το έργο του. Εκτίμησα και αναγνώρισα τη δουλειά που έκανε ο ΟΦΕΠ βλέποντας τα κορίτσια να μεγαλώνουν. Η «Λερναία» και η «Υδρα», βαφτισμένες έτσι γιατί ορμούσαν σαν ένα σώμα με δύο κεφάλια. Μου θύμισαν δύο αδελφές μούργες όταν ήμουνα μικρός που τις λέγαμε «αγριόγατες». Στην πρώτη γέννα η Λερναία, η αρχηγός παθαίνει εκλαμψία παραμονή Χριστουγέννων και τρέχουμε στο Νοσοκομείο Ζώων.

Η ΝUOVA FATTORIA
Στηρίζει τον Εθελοντικό Ποιμενικό

Stone Crick

ΚΑΛΩΣ ΕΛΘΕΤΕ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Τηλ.: 23310 - 23016 email: makpet@otenet.gr

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΕΚΛΟΓΕΣ Ο.Φ.Ε.Π. 2015

Στις **19-4-2015** διεξήχθησαν οι ανά διετία προβλεπόμενες εκλογές του Ομίλου, στο πολιτιστικό κέντρο της Νίκαιας Λάρισας. Πριν ξεκινήσουν οι αρχαιρέσιες, το απερχόμενο Δ.Σ. κατέθεσε προς ενημέρωση του εκλογικού σώματος, απολογισμό για το παρечаέν έργο κατά την περασμένη διετία. Ακολούθησαν οληλόεπτες τοποθετήσεις των υποψηφίων μελών, για το στίμια των μελλοντικών δράσεων και τις προσωπικές προθέσεις και προσδοκίες για την ανάπτυξη του Ελληνικού Ποιμενικού. Με αυτό τον τρόπο προβλήθηκαν οι βασικές αρχές που συνέθεσαν το πλαίσιο λειτουργίας του σωματείου μας και επηρέασαν το ήδη παραχθέν έργο. Ομοίως κατατέθηκαν προβληματισμοί για μια πιο ορθολογική λειτουργία του Ομίλου στο μέλλον, σε σχέση και με το κοινωνικό γίνεσθαι. Στάχυολοούμε κάποιες από αυτές:

«Το ισχυρό κίνητρο για να γίνει η **υπέρβαση της ατομικής διαθεσιμότητας** στο σκοπό ανάπτυξης του ελληνικού ποιμενικού, ήταν και συνεχίζει να είναι, η **ψυχαγωγία που συνδέεται με τη δημιουργία**. Η ανταμοιβή είναι το **μούρασμα εμπειριών** και η συμβολή του καθενός, αναλόγως των δυνάμεών του και του ρόλου του, στην ανάπτυξη ενός αντικειμενικά θετικού και ωφέλιμου έργου, δηλαδή την **ανάδειξη, τη διατήρηση και τη γενετική βελτίωση** μιας εθνικής φυλής».

«Ο σύλλογός μας όλα αυτά τα χρόνια λειτουργίας του, προσπάθησε και πέτυχε σε μεγάλο βαθμό, να συνδυάσει το ερασιτεχνικό πνεύμα με τις αρχές της κυνοφιλίας και να δαδώσει αυτές τις αρχές στους φίλους του Ελληνικού Ποιμενικού, μέσω των εντύπων, της ιστοσελίδας, αλλά και των πρακτικών επιλογών των συνεργατών του. Πιστεύουμε ότι πέρα από τον παράγοντα της **ηθικής**, που οφείλει να διέπει την συναστροφή και διαχείριση του σκύλου, οι αρχές αυτές λειτουργήσαν θετικά και ως προς την **αποτελεσματικότητα του ζωοτεχνικού έργου**, δημιουργώντας ένα **δίκτυο προστασίας του σκύλου**, ώστε οι πληθυσμοί που δημιουργήθηκαν στο ημιαστικό περιβάλλον, να είναι βιώσιμοι και διαχειρίσιμοι σε ένα **παισίο ευζωίας**».

«Πρέπει όλοι να καταλάβουμε ότι η κυνοτεχνία είναι ένα σύνθετο έργο, αποτέλεσμα της εμπλοκής επιστημονικών δεδομένων με την πρακτική εφαρμογή τους. Έχει **ποιοτικές, ποσοτικές, περιβαλλοντικές και ανθρωποκεντρικές παραμέτρους** στη διαδικασία της ανάπτυξης της. Η κυνοτεχνία μπορεί να εφαρμοστεί από όλους, όσους έχουν ενδιαφέρον για το σκύλο, καθώς επίσης από όλους εκείνους που διαθέτουν παρατηρητικότητα, υπομονή και επιμονή στη διεκπεραίωση μεθόδων χειραγώγησης της αναπαραγωγής».

«Τώρα που ο ΟΦΕΠ έχει αποκτήσει μια δυναμική και το ενδιαφέρον νέων μελών είναι έκδηλο, δεν μπορεί εξακολουθητικά να δρα με τους αρχικούς ρυθμούς. Απαιτούνται εργατώρες για την τήρηση των αρχείων, τόσο των μελών όσο και του ζωικού πληθυσμού, για την διοργάνωση των εκθέσεων, την αρχιεοθέτηση του φωτογραφικού υλικού και των αξιολογήσεων των εκθέσεων, για την οικονομική διαχείριση, για την σύνταξη ενημερωτικού υλικού για την ιστοσελίδα μας, την έκδοση της εφημερίδος, την έρευνα, τον εντοπισμό και τις επισκεψιμες νέων ενδιαφερόντων γεννητόρων, τις συνεδριάσεις της διοίκησης κ.λπ.».

«Για να προσδεύσουν λοιπόν όλες αυτές οι δραστηριότητες, χρειάζονται ενεργό **συμμετοχή περισσότερων ανθρώπων**, με ποικίλες δεξιότητες, οι οποίοι να δώσουν λύσεις στα προβλήματα εφαρμογής του προγράμματος αναπαραγωγής και γενετικής βελτίωσης του Ελληνικού Ποιμενικού. Τα αποτελέσματα του έργου αυτού, **κακώς! κακίστα!** τα περιορίζουμε μέχρι σήμερα, κυνικά και ποσοτικά, στο ποσοστό ομοιομορφίας των παραγώνων. Ξεχνάμε εύκολα, την συγκριτική ιστορικά αναδρομή στην **ποιοτική εξέλιξη** των παραγώνων μας και επικεντρωνόμαστε με μία δικαιολογητή εμμονή, στην ταχύτητα για την οποία πρέπει να φτάσουμε στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, που είναι, **μην το ξεχνάμε, η σταθεροποίηση της φυλής**». «Γνωρίζοντας ότι το έργο αυτό έχει **μακροπρόθεσμο χαρακτήρα** και απαιτεί **σταθερότητα αρχών και μεθόδων**, είχαμε εξ αρχής συστάσεις ΟΦΕΠ, την προσδοκία ότι αρκετοί νέοι, ταλαντούχοι άνθρωποι, θα ενστερνίζονταν τον τρόπο λειτουργίας του Ο.Φ.Π. και θα ενίσχυαν την προσπάθεια, σε μια συνεχή διαδικασία διαδοχής μέσα στο χρόνο, μέχρι την ανόδειξη του ζωοτεχνικού στόχου».

Κατά τις αρχαιρέσιες που ακολούθησαν, τα αποτελέσματα της εκλογής ανέδειξαν το νέο Δ.Σ. του Ο.Φ.Ε.Π. τα μέλη του οποίου κατά σειρά αριθμού ψήφων είναι: Αθανάσιος Γιδόγιαννος, Χριστόδουλος Δρίβας, Γεώργιος Πλιάτσικας, Αστέριος Φανίκος και Γεώργιος Σερβετιάδης. Μετά από ένα ευλόγο χρονικό διάστημα, κατά τη πρώτη σύσκεψη του νέου Δ.Σ. αφού αναλύθηκαν οι τρέχουσες λειτουργικές αναγκαιότητες και υποχρεώσεις του Ομίλου, πραγματοποιήθηκε διανομή των ρόλων των μελών ως εξής: Αθανάσιος Γιδόγιαννος Πρόεδρος, Γεώργιος Σερβετιάδης Γραμματέας, Γεώργιος Πλιάτσικας Ταμίας, Χριστόδουλος Δρίβας Μέλος, Αστέριος Φανίκος Μέλος. Για την εύρυθμη λειτουργία του Δ.Σ. απεφασισθή ομόφωνα και όπως προβλέπεται από το Καταστατικό, η μεταφορά της έδρας του Ομίλου στη Λαμία. 🍀

Η νέα διεύθυνση του Ο.Φ.Ε.Π είναι Έσλιν 31, 35100 Λαμία (Αθανάσιος Γιδόγιαννος) Τηλ. 2231037378, κιν. 6946824455

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΘΕΧΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ , ΟΝΟΜ/ΝΥΜΟ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6251-040034-069

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Εμπειρίες της ζωής ενός ποιμένα

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Εκεί μένει τρεις μέρες στον ορό και στα αντιβιοτικά και οι κτηνίατροι λένε να ταΐζω τα τεσσάρων ημερών κουτάβια με τη σύριγγα. Μάλλον δεν ήταν κτηνοτρόφοι ποτέ. Τα θήλασα στα πρόβατα!! Όποιος θέλει ας το πιστέψει αλλά εγώ σήμερα έχω την Ισμήνη από τότε.

Λοιπόν ήρθε και ο Αίολος, ένας γκίτσος δύο ετών που δεν λογάριάζε τίποτε. Έτσι η ομάδα έδεσε. Τότε ξεδιπλώθηκε όλος ο χαρακτήρας της ομάδος.

Τι να πω για την ιεραρχία; πώς η αρχηγός δεν αφήνει τίς άλλες να ζευγαρώσουν πριν από αυτή; πώς κάνουν εμετό για να φάνε τα μικρά; πώς τα κουτάβια χαιρόνται όταν γεννεία η προβατίνα και σε κοιτάνε σαν να λένε «κοίτα! αρνάκια!»

Να πω για τον Αίολο που γάβγιζε και λάκιζαν όλα τα σκυλιά της περιοχής; που τα βαλε με ένα καυκάσιο διπλάσιο και το ξέσκισε; Και παρ' όλη την αγριότητα του, όταν τον άφηνα με τον μικρό μου γιο ήξερα ότι δεν μπορεί ούτε μύνα να τον πειράξει.

Μια φορά είχε ξεχάσει ο μικρός τα παπούτσια του στο αγροτικό και ο σκύλος έτρεχε , μύριζε, έψαχνε και εγώ δεν καταλάβαινα τι θέλει. Όταν το σκέφτηκα του τα έδωσα να τα μυρίσει και έκανε σαν κουτάβι. Και βέβαια δεν στεναχωριόταν και πολύ να ανοίξει το στόμα του και να δαγκώσει όποιον δεν ήξερε. Πέθανε μαχόμενος κι αυτός, όπως και ο Τεύκρος, ένας «κοκκινοπάρδαλος» , που έφριξαν το λύκο μαζί με την Ισμήνη. Μου τον πυροβόλησε κάποιος ξέυπνος, που ο Θεός να κάνει να μην τον ανακαλύψω ποτέ.

Να πω για την αγάπη που έχουν για όπi προστατεύουν; Και πώς πεθαίνουν μαχόμενοι για να το προστατεύσουν; Είναι πολλές οι πτυχές του χαρακτήρα της φυλής. Εγώ λέω ότι είναι φιλοσοφημένα σαν κοινωνία και κάποιος ας γελάσουν. Τελευταία είδα και ένα. Η μάνα να παίρνει κουτάβια από την κόρη, γιατί διαισθάνθηκε ότι τα δικά της δεν θα γεννιούνταν ζωντανά. Αν ήθελα να γράψω τις εμπειρίες όλων των χρόνων θα γέμιζαν βιβλίο. Αλλά αυτά είναι πιο καλά σαν αναμνήσεις και σαν συνομιλία με τους άλλους όταν γεράσουμε και παinueύμαστε κάτω από την σκαμνιά στην πλατεία του χωριού όπως έκαναν οι παππούδες μας. Τέλος θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλα τα στελέχη και τα μέλη του ΟΦΕΠ που έδωσαν ένα κομμάτι από τη ζωή τους για να βρω εγώ εκείνο που είχα χάσει.

Σαρπλινανίτς

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Τα σκύοατα ζώα δίνουν τη δυνατότητα στον άνθρωπο να εκμεταλλευτεί, όχι μόνο το κρέας, το γάλα, το μαλλί και το δέρμα, αλλά και άλλα προϊόντα όπως τη κοπριά, για τον εμπλουτισμό των καλλιεργημάτων· εδαφών σε απαραίτητα στοιχεία ανάπτυξης της φυτικής παραγωγής. Ένα πρόβατο εφοδιάζει μια οικογένεια με όλα τα προϊόντα, τα οποία είναι απαραίτητα για την αγροτική οικονομία. Έτσι όπου η γεωγραφία της περιοχής επιτρέπει, τα χωράφια καλλιεργούνται με σκόπo να δίνουν κέρδoς, ώστε οι άνθρωποι να μπορούν να εγκαθίστανται μόνιμα εκεί και να δημιουργούν ιδιοκτησίες. Η ανάπτυξη του πρωτογενούς τομέα της παραγωγής προϊόντων σε αυτές τις περιοχές, στην εξέλιξη της, χρειάζεται τη συμπίραξη ειδικών επιστημόνων για να συμβάλλουν στη τεχνολογική υποδομή που θα επιτρέπει σιγά –σιγά τη δημιουργία αστικών κέντρων. Το ακατάλληλο έδαφος για τη γεωργία, όπως ο πεινχρές στέπες και οι ορεινές περιοχές, χρησιμοποιούνταν ανέκαθεν για τη κτηνοτροφία.

Οι πρώιμες κοινωνίες των ανθρώπων παρ' όλα αυτά, χρησιμοποιούσαν το κυνήγι, ως σημαντική πηγή αναπλήρωσης των αναγκών τους σε κρέας και δευτερευόντως καταναλώναν το κρέας των παραγωγικών ζώων.

Η ιστορική έρευνα έχει δείξει ότι η κοπιάδα της ανάπτυξης της γεωργίας και της κτηνοτροφίας είναι η Μεσοποταμία, δηλαδή στη Μέση Ανατολή, η περιοχή που εκτείνεται μεταξύ των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη, μέχρι τον περσικό κόλπο.

Από αυτή την περιοχή η πρώτη τεχνονομία των ανθρώπων, μεταφέρθηκε προς τις δυτικές περιοχές, μέχρι τις Ευρωπαϊκές χώρες με τα μεταναστευτικά ρεύματα των πρώτων ιστορικών χρόνων.Ταυτόχρονα οι Ασιατικοί λαοί στις αγανείς στέπες, ανέπτυξαν τη κτηνοτροφία και διατηρούσαν οικόσπαια ζώα.

Η εξημέρωση των σκύλων από τον άνθρωπο, χρονικά εντοπίζεται στο 8000 π.Χ., όπως επίσης η εξημέρωση των χοίρων, των βοοειδών και των προβάτων, ενώ των Ιπποειδών χρονολογείται στο 4000 π.Χ. Όλες αυτές οι επιστημονικές εκτιμήσεις ευρίσκονται υπό επιφύλαξη, καθώς νέα ευρήματα για μια πιο σωστή χρονολόγηση αυτών των περιόδων είναι πιθανά.

Μια σύγχρονη γενετική έρευνα, έχει δείξει ότι οι περισσότεροι Ευ ρ ω π α ι ο ι ά ν δ ρ ε ς , προέρχονταν από μετανάστες της Μέσης Ανατολής, φέρνοντας τη τεχνογνωσία της γεωργίας και της κτηνοτροφίας, ενώ οι περισσότερες ντόπιες γυναίκες κατάγονταν από σιλλέτικές και κυνηγούς.

Η μακρόχρονη πορεία των πρώιμων μεταναστευτικών κινήσεων των λαών, έδωσε τη δυνατότητα στη δημιουργία μικτών οικογενειών.Σε αυτή τη πορεία των λαών προς ανεύρεση ευφορων εδαφών για τις ανάγκες της επιβίωσης, κανείς δεν πήγαινε πουθενά χωρίς σκύλους σε κάθε περίπτωση. Έτσι δημιουργείται ενδιαφέρον στο σύγχρονο επιστήμονα για τη διερεύνηση της καταγωγής των φυλών σκύλων, αφού η μελέτη των ιστορικών στοιχείων και ευρημάτων, δείχνει ότι οι αρχαίοι άνθρωποι, από τη Βαβυλώνα μέχρι τις μεσογειακές χώρες, γνώριζαν για τους ποιμενικούς σκύλους. Όποιος έχει ιδιοκτησία πρέπει να τη προστατεύει. Ο μεγαλύτερος εχθρός για τους ανθρώπους ήταν πάντα ο ίδιος ο άνθρωπος. Τα αγρίμια ήταν πάντα ένα δύσκολο αντίπαλος για τη διεκδίκηση της τροφής και προκαλούσαν ζημιές στη κτηνοτροφία, αλλά ποτέ ο άνθρωπος υπαρξικά, δεν τέληξε σε κίνδυνο, όταν είχε στο πλευρό του ένα καλό σκύλο. Οι σκύλοι δεν μπορούν να σταματήσουν τις δοσολογικές ανθρώπινες ορδές, μπορούν όμως να ειδοποιούν έγκαιρα για τη συμφορά που πλησιάζει και μπορούν ν' αποθαρρύνουν τις μεμονωμένες κλοπές. Εκτός από αυτές τις περιπτώσεις, ο άνθρωπος χρησιμοποίησε τους ποιμενικούς σκύλους και τις επιμίες τους, στο κυνήγι των άγριων ζώων ως ένα επιπλέον μέσο της άμυνας του. Αναλογιζόμενοι το ρόλο που έπαιζαν οι ποιμενικοί σκύλοι στην ανθρώπινη πορεία προς τον πολιτισμό, δεν μπορούμε να μη γοητευθούμε και να μην συγκινηθούμε από την εργασία τους. Οι σκύλοι αυτοί στις σύγχρονες κοινωνίες ευρίσκονταν στο περιθώριο της λήθης και μόλις πριν λίγες δεκαετίες, αφύπνισαν το ενδιαφέρον του κοινόφιλου κοινού. Πολλές φυλές ποιμενικών σκύλων μτήκαν έκτοτε σε οργανωμένα προγράμματα αντιμετώπισης των αγριμιών, λύκων και αρκούδων στην Αμερική και στην Αφρική, αποδεικνύοντας ότι αποτελούν τη καλύτερη και καλύτερη λύση.

Είναι εντυπωσιακό να βλέπεις, σε τι βαθμό οι ποιμενικοί σκύλοι, αναπτύσσουν ένα βαθύ ψυχικό δεσμό μεταξύ των άλλων σκύλων του κοπαδιού και των ιδιοκτητών τους, χωρίς να χάσουν την ανεξαρτησία τους. Για τις αγέλες λύκων και σκύλων, το έδαφος ή ο ζωπικός χώρος έχει μεγάλη σημασία για τη ζωή τους. Ο τόπος διαβίωσης σχετίζεται με την ανεύρεση της τροφής και τη προστασία των νεαρών μελών της αγέλης. Το έδαφος πρέπει να μαρκαριστεί και να υπερασπιστεί από εισβολείς. Για να συνεχίσει να ζει η αγέλη εκεί, οι επιθέσεις απωθούνται με όλη την ορμή που διαθέτουν τα μέλη της. Όπως ο άνθρωπος, έτσι και ο λύκος κατακτούν καινούργιες περιοχές, αναγκαίες για την επιβίωση τους και για τη διατήρησή τους βασίζονται πάνω στην ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής στρατηγικής άμυνας, η οποία εντάσσεται στους βασικότερους κώδικες συμπεριφοράς.

Η ΦΩΛΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Ο ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΩΣ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ

Ο ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ ΤΟΥ

Ο ποιμενικός σκύλος από μικρός μεγαλώνει με τα πρόβατα, αλλά και πάλι δεν βλέπει τον εαυτό του ως πρόβατο μεταξύ προβάτων. Το κοπάδι είναι δική του ιδιοκτησία, την οποία αυτός σε συνεργασία με τους κτηνοτρόφους διαφεντεύει.

Ελληνικός Ποιμενικός

Ο σκύλος συνήθως δεν προσέχει και δεν ενδιαφέρεται για το πτηγαίνουν τα πρόβατα. Ο κτηνοτρόφος ως ένας ήρεμος επικεφαλής τραβάει μπροστά από το κοπάδι και οι σκύλοι συγκροτούν ομάδες επιφυλακής, είτε μπροστά από το κοπάδι προπορευόμενοι, είτε πίσω από το κοπάδι, για να υποστηρίξουν τα πρόβατα σε περίπτωση κινδύνου.

Για να επιτελέσουν σωστά το καθήκον τους, περιπλανιούνται στα περίχωρα και βολιδoσκοπούν τη περιοχή.

Μετά από λίγη ώρα οι σκύλοι γυρνούν πίσω στο κοπάδι και περνούν τη μέρα τους σε κάποιο καλό στρατηγικό σημείο, από όπου έχουν την καλύτερη επισκόπηση των προβάτων. Η πραγματική δουλειά τους ξεκινά όταν ο βοσκός ξεκουράζεται ή εγκαταλείπει το κοπάδι. Γι' αυτό η σχέση των ποιμενικών σκύλων με τους ανθρώπους δεν μπορεί να είναι στενή. Οι ποιμενικοί σκύλοι πρέπει να δουλεύουν και να βελτιώνουν τον εαυτό τους, ώστε να μπορούν ν' αντικαθίστουν τους βοσκούς στις υπηρεσίες τους. Αυτές οι ιδιότητες φαίνονται πιο έντονα κατά τη διάρκεια της νύχτας. Αν υπάρχει κίνδυνος, ο βοσκός αναγνωρίζει για πιο λόγο είναι το γαύσιμα. Συνήθως μόνο η παρουσία των σκύλων είναι επαρκής για να κρατά μακριά τους ληστές από τους στάβλους. Ωστόσο οι λύκοι καταφέρνουν με τη κατάλληλη στρατηγική, να νικούν τους άπειρους σκύλους και σχεδόν πίσω από τις πλάτες τους να παρασύρουν τα πρόβατα προς το χαμό. Μόνο σε λίγες περιπτώσεις συμβαίνει να έρθουν σε μάχη ο σκύλος με το λύκο. Για τη προστασία των σκύλων σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι απαραίτητο να φορούν μεταλλικό περιλαιομό. Οι ποιμενικοί σκύλοι, δεν είναι τέτοιοι που να ορμούν στα τυφλά στους εισβολείς. Συνήθως αποφεύγουν τη σωματική μάχη, αλλά δεν τη φοβούνται αν είναι αναπόφευκτο. Μετά από τέτοιες εμπειρίες, οι ποιμενικοί σκύλοι, ωριμάζουν και γίνονται πραγματικά μεγάλοι, σοβαροί και δυνατοί. Αν ο βοσκός είναι εκεί, στις στιγμές της σύγκρουσης με τα αγρίμια και διατάζει τους σκύλους να βοηθήσουν, οι λύκοι κατά κανόνα υποχωρούν, γιατί δεν τα βάζουν με τους ανθρώπους και έτσι οι βοσκοί αποκοιτούν μεγάλο σεβασμό από τους σκύλους τους. Ο βοσκός είναι ο αρχηγός των προβάτων και κατά διαστήματα αφάζει κάποιο πρόβατο για τις ανάγκες του. Αυτό κάνει τη θέση του βοσκού πιο ισχυρή στα μάτια των σκύλων. Ο βοσκός πρέπει να πετυχαίνει τον απαραίτητο σεβασμό από τους σκύλους, ακόμη και όταν αυτοί είναι κουτάβια και πρέπει να τους διδάσκει σε όλες τις καταστάσεις, τι και πως πρέπει να ανέχονται. Ο σκύλος ανήκει στην κοινότητα του χωριού, αλλά δεν πρέπει να είναι μόνος του σε περιπτώσεις εμφανούς κινδύνου. Συνήθως γνωρίζει το αφενικό του, το κοπάδι και τα πρόσωπα που το συνοδεύουν και δεν έχει καμιά άλλη σχέση. Οι ποιμενικοί σκύλοι δεν ζουν στα στίπια, δεν μοιράζονται τον καναπέ του σπιτιού με τους ιδιοκτήτες τους. Συνήθως διατηρούν μια σωματική επαφή με αυτούς, όμως δεν πρέπει ν' ανέχονται άλλη ενόχληση. Μια συνήθης πρακτική σε όλες τις χώρες που διατηρούν κτηνοτροφία προβάτων από την Πορτογαλία μέχρι την Ελλάδα, για τη διόρθωση μικρών παραπτωμάτων στην συμπεριφορά των ποιμενικών σκύλων, είναι οι κτηνοτρόφοι με ελαφρύ χέρι, να τους χτυποούν στο μουσούδι. Οι σκύλοι γνωρίζουν τη χειρονομία, μαζεύουν τ' αυτιά τους και απέχουν από παρεμβατική συμπεριφορά. Αντιδρούν θετικά, με το κεφάλι ανασηκωμένο, σαν να μην έγινε τίποτα. Ο βοσκός πρέπει εκάτο τις εκάτο να εμπίστούεται το σκύλο του και να τον αφήνει να ασκεί τα ένστικτά του. Οι ποιμενικοί σκύλοι δεν πρέπει να διατάσσονται, αλλά να παίρνουν πρωτοβουλία, αποφασίζει και να ενεργούν ανεξάρτητα. Ο σκύλος αυτός οξέεται τον άνθρωπο και ο τελευταίος, δεν πρέπει να του δίνει ασκήσεις με εντολές ή να απαιτεί απτ' αυτόν να κάνει κάτι, το οποίο δεν είναι στις

Καρακατσάνσκο

Η ΦΩΛΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΩΣ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Οι εκτροφείς σκύλων έχουν μεγάλη ευθύνη για τη σωστή επιλογή των νέων ιδιοκτητών και για τη προετοιμασία του κάθε κουταβιού για τη σωστή προσαρμογή του στο νέο τρόπο ζωής κοντά σε μια σύγχρονη οικογένεια. Η κοινωνικοποίηση του κουταβιού λόγω της ιδιαιτερότητας του χαρακτήρα των ποιμενικών σκύλων, απαιτεί μεγάλο κόπο και γνώσεις. Πολλοί κυνολόγοι, θεωρούν ότι οι ποιμενικοί σκύλοι δεν είναι εύκολο να συζούν με τους σκύλους συντροφιάς. Η κατάσταση στην οποία λειτουργεί η οικογένεια προϋποθέτει τη δυνατότητα της «συνάποφαςής» των μελών της και αυτό επιτυγχάνεται με τη συζήτηση των θεμάτων.

Για τον τύπο της εκπαίδευσης που θ' ακολουθηθεί, χρειάζεται κατανόηση της ουσίας της συμπεριφοράς που επιδεικνύει ο σκύλος. Ο εκπαιδευτής πρέπει να εκπέμπει σεβασμό, να χειρίζεται τη γλώσσα των χεριών και να εξετάζει τις συνέπειες των μεθόδων με βάση την ευαισθησία του σκύλου. Ειδικά οι αρσενικοί σκύλοι, βάζουν πάνω απτ' όλα, όταν εντοπίζουν αδυναμίες, τον σεβασμό που εκπέμπουν οι ιδιοκτήτες τους και άρδσκονται να τους δοκιμάζουν. Ασυμείδητα ο σκύλος υπερασπίζεται με τον τρόπο αυτό τα δικαιώματά του, μόλις κάποιος τα αμφισβητεί. Τα κουτάβια των ποιμενικών σκύλων που ζούνε στα χωριά, μεγαλώνουν στις αυλές των σπιτιών, όπου τα παιδιά είναι ένα φυσικό μέσο παιχνιδιού. Τα τελευταία χάνουν γρήγορα το ενδιαφέρον για τα μικρά ζώα, αλλά είναι σημαντικό και αρκετό συγχρόνως να μαθαίνουν στα παιδιά να συμπεριφέρονται θετικά στους σκύλους. Ενήλικοι ποιμενικοί δεν πρέπει να ζουν σε οικογένειες με παιδιά. Συνήθως τα παιδιά, προσπαθούν να εκπαιδεύουν τους σκύλους, να τους επιβάλλουν έλεγχο, ακόμη και να τους επιτίλλουν ή να τους αναγκάζουν να κάνουν κάτι και όλα αυτά οι ποιμενικοί σκύλοι τα θεωρούν ως στέρηση των δικαιωμάτων τους και πρόκληση να προβούν σε διορθωτικές ενέργειες που καθορίζονται από τα όρια της ανοχής τους. Όμως κάτω από τέτοιες συνθήκες, μια βίαιη διόρθωση, χωρίς πρόθεση να κάνουν βλάβη, μπορεί να βλάψει ένα παιδί και να το τραυματίσει ελαφρά. Εκτός από την περίπτωση της εισβολής στο χώρο του ξένων ανθρώπων, ο σκύλος συνήθως με τη παρουσία των ιδιοκτητών του, αγνοεί και αποφεύγει την ενόχληση. Αν ο σκύλος έχει την ευθύνη του χώρου κατά την απουσία των ιδιοκτητών του, τότε δεν θα δείξει ανοχή στη παραβίαση της ελευθερίας του να προστατεύει το χώρο του. Ακόμη και στην πρώτη ενόχληση του σκύλου ότι ενοχλείται, ενώ είναι παρών ο ιδιοκτήτης του, πρέπει αμέσως να διορθώνεται η συμπεριφορά του, ώστε να καθίσταται φρόνιμος. Ο ποιμενικός σκύλος έχει ανεξάρτητη ζωή και επεμβαίνει με δική του λογική. Αυτή είναι η αποστολή του και όχι η κατάταξη σε μια οικογένεια. Είναι γεγονός ότι η ζωή με ένα ποιμενικό σκύλο, στηρίζεται στον αλληλοσεβασμό μεταξύ του ιδιοκτήτη και του σκύλου και όχι σε διαταγές και υπακοή. Για να το πετύχει αυτό ο σκύλος ακολουθεί τις επιθυμίες του ιδιοκτήτη, αλλά επιφυλάσσει πάντα δικές του αποφάσεις, οι οποίες ακόμη και για ένα έμπειρο κάτοχο, μπορεί να είναι απροσδόκτες. Με ένα ποιμενικό και την αγέλη του, μόνο κάποιος που ξέρει ακριβώς πώς να τους πλησιάζει, πρέπει να δημιουργεί φιλίες. Όσο πιο κοντά στα ποιμενικά του καθήκοντα είναι ο σκύλος, τόσο πιο ισχυρή είναι η επιφύλαξη με τους ανθρώπους. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να αφήνονται τα παιδιά με τους σκύλους χωρίς παρακολούθησή, όπως και ξένοι άνθρωποι στο κτήμα ή καλεσμένοι απουσία του ιδιοκτήτη, να συμπεριφέρονται ανάλογα μαζί τους. Ο σκύλος μπορεί να παίξει σε ουδέτερο έδαφος με άλλο σκύλο, αλλά δεν πρέπει να τον υποδέχεται στο σπίτι του. Η διαφορά μεταξύ αρσενικών και θηλυκών ποιμενικών σκύλων είναι εμφανής στο επίπεδο της συμπεριφοράς, καθώς οι αρσενικοί μένουν συνεχώς με το κοπάδι, ενώ οι θηλικές κατατούν ένα μεγαλύτερο επίπεδο κοινωνικότητας κατά τις γέννες, όταν μένουν κοντά με ανθρώπους στο σπίτι.

Οι ποιμενικοί σκύλοι, ειδικά οι αρσενικοί, ωριμάζουν αργά. Η ευφρία τους μπορεί να εξελίσσεται μέχρι τα τρία χρόνια της ζωής τους. Η παιδική τους συμπεριφορά που αποτυπώνεται στις κώδικες εξάρτησης και υποταγής, εξαφανίζεται με το τέλος της περιόδου ανάπτυξης της ευφρίας τους. Τότε οι περισσότεροι σκύλοι αλλάζουν εαφνικά συμπεριφορά.

Αυτό γίνεται εμφανές με την ανάληψη ευθυνών και πρωτοβουλίας σε συνθητικές ενέργειες της καθημερινότητας. Για τους άπειρους ιδιοκτήτες των σκύλων, αυτό μπορεί να είναι μια οδυνηρή έκληξη, όταν διάφορες φάσεις τους φέρουν σε αντιπαράθεση με τους σκύλους και χρειαστεί να αισθανθούν ένα επιθετικό γρύλισμα ή ένα τσίμπημα από τα δόντια τους.

ΗΔΙΑΤΡΟΗ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Οι ποιμενικοί σκύλοι είναι πάντα κατά ένα μέρος αυτοσυντήρητοι και κυνηγούν μικρά ζώα της υπαίθρου (αρουραίους, αγριοκύνελα, λαγούς) στο περιβάλλον που κινείται και ζει το κοπάδι. Το κυνηγετικό ένστικτο στους ποιμενικούς σκύλους παραλλάζει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό. Οι σκύλοι που απομακρύνονται από το κοπάδι πολλές ώρες για να κυνηγήσουν μικρά ζώα, δεν είναι κατάλληλοι για τη φύλαξη και δεν πρέπει να αναπαράγονται. Κάποιοι απτ' αυτούς που κυνηγούν αγριογούρουνα, πέτσουν θύματα των κυνόδοντων των μεγάλων αρσενικών και δεν επιστρέφουν ποτέ στο κοπάδι.

Οι ποιμενικοί σκύλοι όταν επιστρέφουν από την εργασία τους με το κοπάδι στο χώρο ενσταθλισμού, ταΐζονται με ήγηρή τροφή (ψωμί και τυρόγαλο). Παραδοσιακά οι ποιμενικοί τρώνε κατά καιρούς τον π्लाκούντα μετά τις γέννες των προβάτων, νεκρά αρνιά και ψωφία ζώα. Με αυτό τον τρόπο παίρνουν πολλές πρωτεΐνες βιταμίνες και ιχνοστοιχεία, αλλά παίρνουν επίσης και παράσιτα. Τα τελευταία χρόνια η βιομηχανία επεξεργασίας και αξιοποίησης των υποπροϊόντων σφαγής, με την καθιέρωση της ως πηγή διατροφής των σκύλων στα αστικά και ημιαστικά περιβάλλοντα, επεκτάθηκε προς χρήση και των ποιμενικών σε κάποιο βαθμό, δίνοντας ξηρά τροφή υπό μορφή κροκέτας, με καλά αποτελέσματα ως προς την ανάπτυξη και τη δύναμή τους.

Ο ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Το ότι ο ποιμενικός σκύλος πρέπει να είναι λευκός για να ξεχωρίζει κατά τη συμπλοκή του με το λύκο, δεν είναι σωστή άποψη. Ο ποιμενικός σκύλος πρέπει όσο είναι δυνατόν, χρωματικά να μην ξεχωρίζει από τα πρόβατα ή τη γίδα, μέσα στο περιβάλλον βοσκής. Οι λύκοι οσμίζονται τους σκύλους, αλλά είναι δύσκολο να τους διακρίνουν όταν είναι ανάμεσα στα γιδο- πρόβατα. Έτσι κατά παράδοση και αναλόγως των συνθηκών και της αισθητικής διαφόρων λαών, ο χρωματισμός των ποιμενικών σκύλων που επικρατεί δημιουργήσε μεγάλες ποικιλίες.

Έτσι συναντάμε λευκούς ποιμενικούς όπως ο Πυρηνάιος της Γαλλίας,ο Τάτρα της Πολωνίας και ο Κούβατς της Ουγγαρίας, ποικιλοχρωμους όπως ο Τόρνιακ της Βοσνίας,ο Τρανμοντάνο της Πορτογαλίας, ο Ελληνικός Ποιμενικός, ο Πυρηνάιος της Ισπανίας, ο Καρακατσάνσκο της Βουλγαρίας, ο ποιμενικός της Κεντρικής Ασίας και καστανόφαιος όπως ο Ποιμενικός Καυκάσου, ο Σαρπλινανίτς της Σερβίας, ο Κράσκι της Κροατίας και Μαύρους όπως ο Μπίωσεν των Γαλλίας και οι ποιμενικοί της Ελβετίας.

ΟΙ ΣΥΖΕΥΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

Οι κτηνοτρόφοι σε πολλές χώρες αντιμετωπίζουν προβλήματα στις συζεύξεις των ποιμενικών τους σκύλων. Έχουν αναφερθεί πολλές περιπτώσεις αποτυχίας ζευγαρωμάτων, με επιθυμητούς σκύλους, για τη συζεύξη των οποίων δαπανήθηκε πολύς χρόνος και διανύθηκαν μεγάλες αποστάσεις για να τους φέρουν σ' επαφή.

Συνήθως μεγάλο ρόλο για το ζευγάρισμα των σκύλων, παίζουν οι συνθήκες ζωής τους, η σχέση μεταξύ των σκύλων και η διακύμανση της σεξουαλικής ορμής, όταν στις αγέλες η προσκόλληση στη φύλαξη των κοπαδιών από τους αρσενικούς, απομακρύνει το ενδιαφέρον για τις θηλικές. Σε άλλες περιπτώσεις οι ευνοηχοισμοί των αρσενικών από τους κτηνοτρόφους για να μην απομακρύνονται από τα κοπάδια και δημιουργούν συμπλοκές και τραυματισμούς με σκύλους γειτονικών αγελών, περιορίζουν ακόμη περισσότερο τις δυνατότητες αναπαραγωγής με τους καλύτερους σκύλους. Σε άλλες περιπτώσεις, ο βαθμός συγγένειας που αυξάνεται σε πολλές αγέλες από συζεύξεις συγγενών σκύλων, μειώνει τη σεξουαλική ορμή τους στις επόμενες γενιές και πολλές φορές επιφέρει εκφυλισμό και εμπέδωση διαφόρων ελαττωμάτων σωματικών, μειωμένη ανθεκτικότητα, ιδιοπαθείς ασθένειες όπως ποιοτικά κουτάβια και η ενμημέρωση των κτηνοτρόφων για μια καλύτερη διαχείριση των σκύλων, όπως επίσης η χρήση μέσων απώθησης των αγριμιών, χωρίς την εξόντωσή τους. Όμως παρ' όπi αυτά τα προγράμματα έχουν βελτώσει σε σημαντικό βαθμό τα πράγματα, η πρόκληση για πυροβολισμούς αγριμιών από τους κτηνοτρόφους είναι κάτι που δεν μπορεί απόλυτα ν' αποφευχθεί.Το πεδίο αποδοχής των ποιμενικών σκύλων επεκτείνεται πλέον και σε αστικές και ημιαστικές περιοχές, αφού πολλοί ποιμενικοί σκύλοι έχουν πλέον αλλάξει ρόλο και έχουν ενταχθεί ως ζώα συντροφιάς και φύλαξης στο οικογενειακό περιβάλλοντος. Η εκλυστική εμφάνιση και οι ιδιότητες των ποιμενικών σκύλων, συνέβαλαν πολύ στην αποδοχή του κοινού.

Μένει στο μέλλον να διεχθεί όπi η προτίμηση αυτή θα έχει διάρκεια και μια πιο συνειδητοποιημένη σχέση ανθρώπου και σκύλου, που θα στηρίζεται στην κατανόηση της φύσης του και στη δημιουργία των αναλόγων συνθηκών για μια σωστή κοινωνικοποίησή του.

Από το βιβλίο της Εύας-Μαρίας Κρέμερ

Μετάφραση, διασκευή, Στεφάνια Χαράλαμπεβα, κτηνίατρος

ενδιαφερόμενου κτηνοτρόφου, να ζευγαρώσουν σε άλλη εκτροφή, με το καλύτερο αρσενικό της ξένης αγέλης. Έτσι τα κουτάβια που θα γεννηθούν στις εγκαταστάσεις του πρώτου κτηνοτρόφου, δεν θα αντιμετωπίσουν μεγαλώνοντας τον έντονο ανταγωνισμό των υπολοίπων σκύλων της εκτροφής.

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Η προσπάθεια ανάπτυξης των ορεινών περιοχών τις τελευταίες δεκαετίες, στις περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες, περιέλαβε στους στρατηγικούς της στόχους, πέραν της κτηνοτροφίας και της δασοπονίας, ομοίως και τον τουρισμό. Αυτό σημαίνει ότι οι ορεινές κοινότητες προβάλλουν προς τους επισκέπτες όχι μόνο το φυσικό κάλλος πέραν των οικισμών, τα παραδοσιακά προϊόντα, τα εδέσματα και τα εορταστικά δρώμενα, αλλά ευκαιρίες για άσκηση στο φυσικό περιβάλλον, με οργάνωση αθλητικών εκδηλώσεων, όπως ιππασία, ποδηλασία, πορείες, σε συγκεκριμένες διαδρομές οι οποίες πολλές φορές χαράσσονται στα όρια του βιότοπου των κοπαδιών.Σε αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα για την αποφυγή προκλήσεων προς τα φυλασσόμενα από τους ποιμενικούς σκύλους κοπάδια, σε συνεννόηση με τους κτηνοτρόφους και με πινακίδες πληροφόρησης για την υπαρχή τους. Από τη πλευρά των κτηνοτρόφων, θα πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα για τον έλεγχο των ποιμενικών τους σκύλων, ώστε να μην απομακρύνονται από τα κοπάδια και επίσης ιδιαίτερη φροντίδα να την ανάπτυξη ισχυρού δεσμού των σκύλων τους με τα ζώα του κοπαδιού όταν είναι κουτάβια, ώστε να περιορίζουν οι άδοκτες περιπλανήσεις τους σε μεγάλες αποστάσεις από το ζωπικό χώρο του κοπαδιού. Πολλές φορές οι τουρίστες δεν δίνουν τη δέουσα σημασία στον κίνδυνο που μπορεί ν' αντιμετωπίσουν προσεγγίζοντας τις περιοχές δόσκισης των κοπαδιών και δεν προσέχουν τις προειδοποιητικές πινακίδες. Το αποτέλεσμα είναι να δοκιμάσουν μια εμπειρία φόβου από τις απειλές των ποιμενικών σκύλων, αν και ο πραγματικός κίνδυνος δεν υπάρχει όταν διατηρήσουν απόσταση από το κοπάδι. Το αντίθετο συμβαίνει με τα αδέσποτα σκυλιά που θα παραβούν τα νοητά όρια δικαιοδοσίας των βοσκών. Σε αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν πολλά θύματα από τις συμπλοκές με τους ποιμενικούς. Τα μεγαλύτερα προβλήματα προκύπτουν όταν ενδοσκοπεί κυνήγιών με τους σκύλους τους, εισβάλουν σε χώρους βοσκής ή ακόμη σε περιοχές κοντά σε σταβλικές εγκαταστάσεις κτηνοτρόφων. Τότε οι ποιμενικοί σκύλοι στα πλαίσια των καθηκόντων τους, επιπλέον στα κυνηγετικά σκυλιά δημιουργώντας απώλειες και υφιστάμενοι τραυματισμούς και θανάτους από τη χρήση των όπλων των κυνηγών. Αυτές οι ανεξέλεγκτες καταστάσεις δημιουργούν ένα ευρύτερο κλίμα αντιπαραθέσεων, με αλθέςιες συνέπειες για τους πληθυσμούς των σκύλων της υπαίθρου. Η συνεννόηση και ο σεβασμός των κανόνων του βιοπορισμού των κτηνοτρόφων, σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, είναι ο μόνος τρόπος να μειωθούν αυτά τα φαινόμενα. Το πάθος των ψυχαραγικών πατισολογήσεων, όπως είναι το κυνήγι, πρέπει να μπαίνει σε πλαίσια δράσης, που να κυριαρχεί η λογική και το πνεύμα θετικής προβολής τους προς την κοινωνία.Από την άλλη πλευρά οι κτηνοτρόφοι πρέπει να μεριμνούν για τον περιορισμό των ποιμενικών σκύλων στις σταβλικές τους εγκαταστάσεις, όταν αυτές είναι κοντά σε κατοικημένες περιοχές, για την αποφυγή ενός κλίματος φόβου και δυσарέσκειας των τοπικών κοιινωνιών και επίσης περιστατικών πρόκλησης ατυχημάτων.Σε πολλές χώρες της Ευρώπης υπάρχουν προγράμματα προστασίας των κοπαδιών από τα αγρίμια (λύκους και Αρκούδες) με την ενίσχυσή τους με ποιμενικούς σκύλους.

Τα προγράμματα αυτά μπορεί να διαφέρουν από χώρα σε χώρα, αναλόγως των συνθηκών άσκησης της κτηνοτροφίας και του ιδιαίτερου περιβάλλοντος και της νοοτροπίας των ανθρώπων. Σε όλες αυτές τις παρεμβατικές προτάσεις, κυριαρχεί η πληθυσμιακή ενίσχυση των αγελών ποιμενικών σκύλων με ποιοτικά κουτάβια και η ενμημέρωση των κτηνοτρόφων για μια καλύτερη διαχείριση των σκύλων, όπως επίσης η χρήση μέσων απώθησης των αγριμιών, χωρίς την εξόντωσή τους. Όμως παρ' όπi αυτά τα προγράμματα έχουν βελτώσει σε σημαντικό βαθμό τα πράγματα, η πρόκληση για πυροβολισμούς αγριμιών από τους κτηνοτρόφους είναι κάτι που δεν μπορεί απόλυτα ν' αποφευχθεί.Το πεδίο αποδοχής των ποιμενικών σκύλων επεκτείνεται πλέον και σε αστικές και ημιαστικές περιοχές, αφού πολλοί ποιμενικοί σκύλοι έχουν πλέον αλλάξει ρόλο και έχουν ενταχθεί ως ζώα συντροφιάς και φύλαξης στο οικογενειακό περιβάλλοντος. Η εκλυστική εμφάνιση και οι ιδιότητες των ποιμενικών σκύλων, συνέβαλαν πολύ στην αποδοχή του κοινού. Μένει στο μέλλον να διεχθεί όπi η προτίμηση αυτή θα έχει διάρκεια και μια πιο συνειδητοποιημένη σχέση ανθρώπου και σκύλου, που θα στηρίζεται στην κατανόηση της φύσης του και στη δημιουργία των αναλόγων συνθηκών για μια σωστή κοινωνικοποίησή του.